ТРАВЕНЬ

1986

ISSN 0132-4462

№9

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

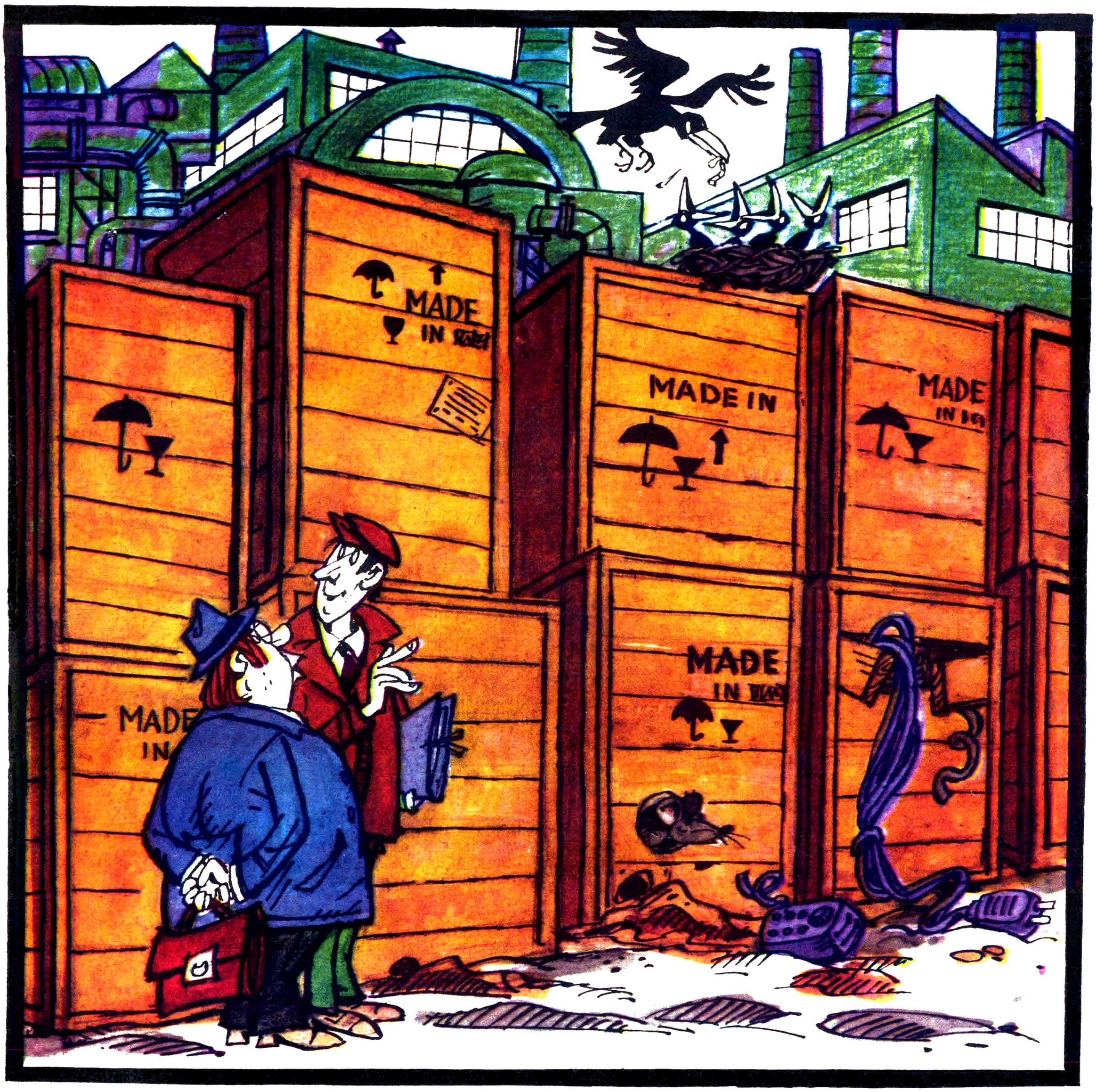

— Ти бачиш, як чудово вписується ця імпортна стінка в наш заводський пейзаж!

Здоровенькі були!

Здоровенькі були, читачі небайдужі,
Хто перчанські давно визнача тиражі,
Кому справи перчанські давно не чужі, —
Хай душею і тілом ви будете дужі!..

А по цьому вітанні ми кажем тепер:
Економлячи кошти, не множачи штатів,
Сміхотворець ваш — «Перець» в добу НТР
Має також в читацьких очах вирости!

Тож коли над сторінкою вибухне сміх —
На здоров'ячко смійтесь, не вважайте
за гріх!
І якщо навіть сміх із слізьми пополам —
То з любові до вас, а не сіллю на рану:
Понадпланові сміхокалорії — нам,
Як оті преміальні до плану!

... У світлі Правди, у її промінні
Зроста активність трудівничих лав...
І «Перцю» треба підтягнутись нині:
Сприятлива погода у країні —
Партійний з'їзд початок їй поклав!

Отож, і традиційно, й по-новому,
Без перехльосту, зриву, суєти,

Відверту пропонуємо розмову —
У світлі стратегічної мети.

Про все суттєве і фундаментальне,
Де б'є у світ енергія жива, —
Щоб не лише — захоплення вітальне,
Щоб не самі — обіцянки-слова!..

Пробачте вже, товариші міністри
І генеральнії директори, —
Як доведеться «з перцем» розповісти
Про хиби ті, які ідуть «згори».

Хіба ж не раз, щоб вирішити діло,
На шлях, як кажуть, витягнути віз,
Узгоджують роками, — бо заїло,
Буксує управлінський механізм!

А час — вперед! І в нім ніщо не вічне:
Нових машин вже виробництво жде...
Іде переозброєння технічне,
Але не скрізь так, як потрібно, йде!

А скільки їх повсюди ще стовбичить,
Та, зрештою, народжується й знов,
Як знаків-монументів будівничих —
Отих недозавершених будов?!.

А скільки хиб
печально «увінчали»
Формальністю змагання трудове, —
Де вчасно не підтримали нове,
Не посприяли творчому началу?!.

Ну, а про ті, глобальні та одвічні
Проблеми, що їх звуть — екологічні?
Про все оте, що робить нам погоду,
Кого не обдурить, не обійти:
Про океан повітряний і воду,
Про лан і ліс, про хліб і про грунти?

Про зрослі наші запити духовні
І про дороги нашого села?..
На те ж вона і критика, шановні,
Щоб до смаку не кожному була!

Тож всі, кого нам випаде назвати,
Кому за хиби гідно «воздадуть»,
Хай не спішать
нас «опротестувати»,
А краще — справи мудро поведуть!

Бо на майбутнє лозунг наш постійний:
Обіцянку хай стверджують діла!..
Уроком Правди був наш з'їзд партійний —
І цей урок нам Партія дала!

...Тож бюрократам, трутням, безумовно,
Пристосуванцям різним і те-де
Ми обіцяєм твердо й послідовно:
Хай їх негідність вибачень не жде!

Тим, хто надміру плеще язиками,
Хто байдикує, працю зневажа,
А жить з комфортом все ж таки бажа! —
Ми воздамо дошкульними рядками.

Хто високо дере на службі носа —
Простого люду вже й не поміча,
Кого заїли пиха, гонор, поза
І «вознесла» міщанська каланча;

Хто виробництву палицю в колеса
Вставля, хоча з трибуни — за прогрес,
Хто проміняв державні інтереси
На вузькоособистий інтерес;

Хто зовні мовби діловий, бідовий,
А як по суті — «в хаті на краю»:
У прибудові до Перебудови
«Контору» вже розміщує свою, —

Від нас таким поваги не діждать,
Бо, врешті, гумор,
а тим більш сатира —
Не комунальна, вибачте, квартира,
Де згода й мир, загальна благодать!

...П'яниці, звісно, — теж об'єкти наші.
Для них «припарки» — методи старі.
Не досить їм «березової каші» —
Їм голкотерапія на порі!

Громадський осуд і тривка облога:
«Візьми себе у руки, оживи!»...
Алкоголізм, як кажуть, не від бога,
А, вибачте, — з дурної голови.

... В усім отім перчанськім добрім ділі
Велика сила, мій читачу, — ти!
Бери ж папір і ручку на дозвіллі —
Все, що негоже, — сміхом освіти!

Твої думки потрібні так мені,
Як той прогноз несхибний на погоду!
Воістину — священний глас народу! —
Ніколи він
не падає в ціні.

...Нам головне —
сказати людям правду,

Хоч декому й гірка вона таки –
Як садівник, ми не рубаєм саду:
Ми лиш сухі обрізуєм гілки.

Аби нікому більше не кортіло
Спішить «в обхід», блукати навмання...
По-перше — діло,
і по-друге — діло,
По-третє — теж.Така вимога дня!

Нам — розчищать, згрібати все й виносить
Під гострої сатири лемеші, —
Що заважа цвісти і плодоносить
Високій мислі і людській душі.

Аби у велелюдному загалі
Негідник заховатися не зміг, —
Хай на сторожі нашої моралі
Завжди стоїть
його величність Сміх!

...Перчанська ополчається сатира
Супроти всіх прислужників війни, —
Хто запрягає ядерного звіра
В криваву колісницю сатани.

Хто словом «мир», як той циркач, жонглює,
Твоїм прийдешнім, матінко Земля, —
І тут же зброю в космос націля,
І тут же вибух ядерний планує.

Віддать готовий людство на поталу
І вселюдський наш підірвати дім...
За ким стоять магнати капіталу
З людиноненависництвом своїм.

... А ми — за мир!
В тисячоліття третє
Ми ідемо з любов'ю і добром;
А ми за те, щоб на живій планеті
Пливли століття Волгою й Дніпром!

Щоб розсувались обрії космічні,
Злітав щоранку сонця юний птах,
І всі були, як браття,
добрі й вічні,
З усмішкою ясною на вустах.

... Настане день —
і свій останній вирок
Щасливе людство оголосить злу...
А поки що —
хай гуморист-сатирик
На тятиву кладе свою стрілу! —

Щоб дошкульно вона поціляла в підлоту,
Щоб і вчасно, і якісно ми робили роботу;
Щоб нічим не затьмарили гідність робочу —
І здійснили Програму свою добротворчу;
Щоб красиво і чесно ми на світі жили...
Здоровенькі були!
Здоровенькі були!

Пора покласти край вузькій відомчості, місництву, формалізму у впровадженні нової техніки й технології.
З матеріалів XXVII з'їзду КПРС.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Як і раніше, численні комісії перевіряють одне й те ж, вимагають насамперед паперів, рішень, постанов.
З матеріалів XXVII з'їзду КПРС.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Переможцем у змаганні став Петренко. Як бачите, в нього паперів набагато більше.

Скільки часу, наприклад, іде на виготовлення проектної документації, погодження її в різних інстанціях.
З матеріалів XXVII з'їзду КПРС.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

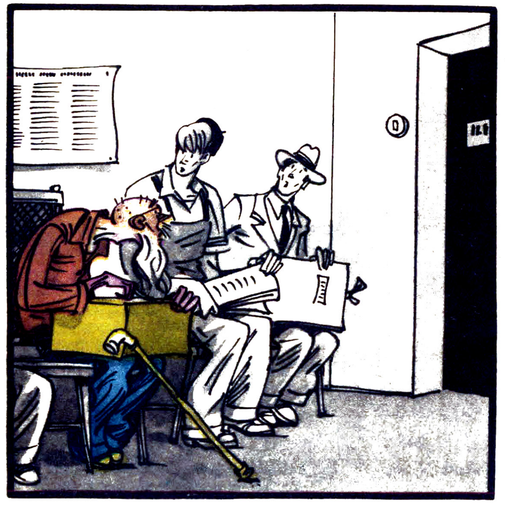

— Це у мене винахід віку: майже цілий вік ходжу по інстанціях — погоджую, затверджую...

Ми говоримо: молодим усюди в нас дорога. Це правильно. Але потрібні зусилля, щоб слова ці не меркли, а дорога була справді широкою.
З матеріалів XXVII з'їзду КПРС.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ШИРЯЄВА

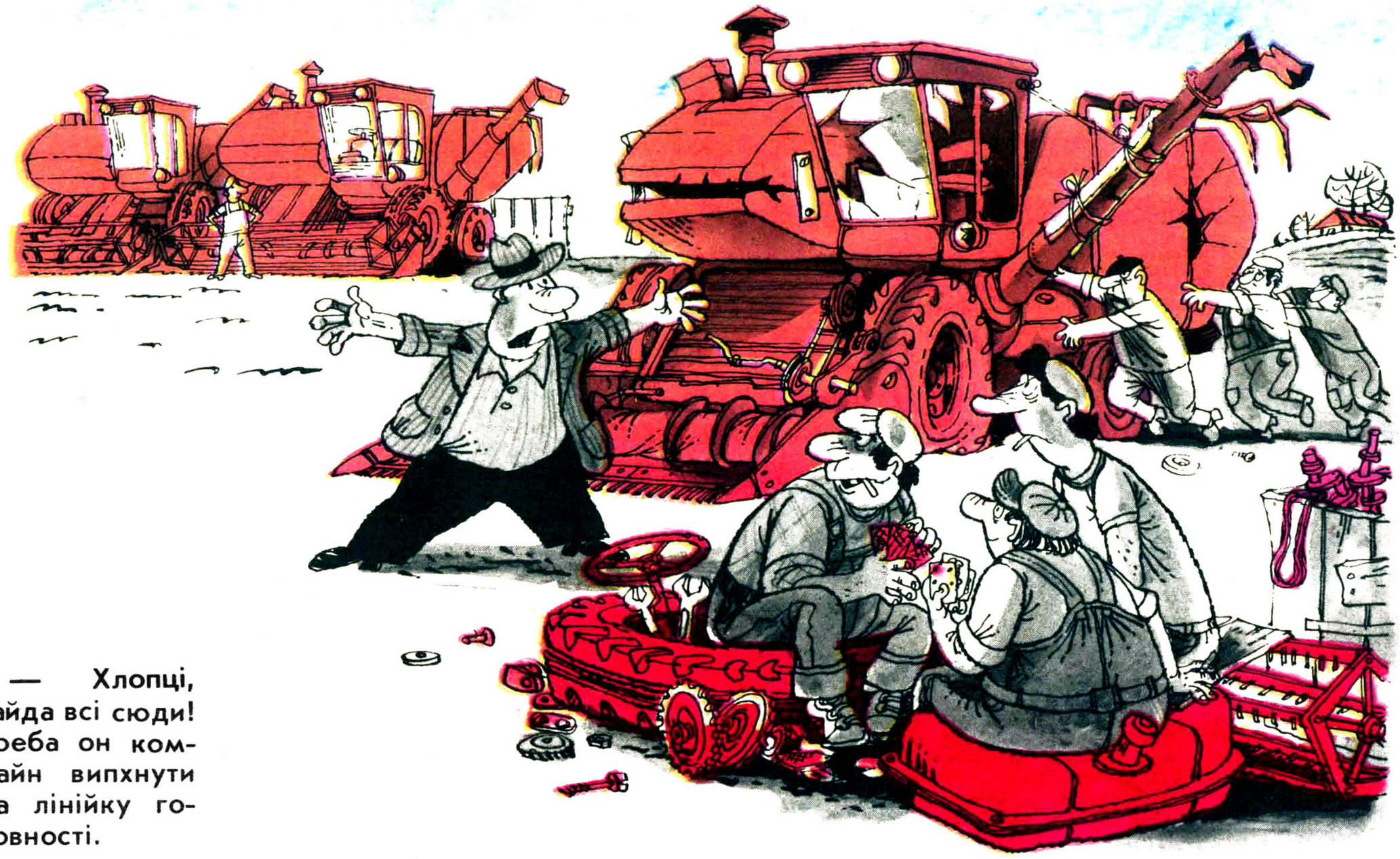

— Хлопці, гайда всі сюди! Треба он комбайн випхнути на лінійку готовності.

ПИТАННЯ — РУБА!

Не з того боку

І треба ж таке: аж смішно. Взялися за психологію людини. Почали перебудовувати (чуєте!), перебудовувати психологію кадрів. Мовляв, це найважливіший фактор у прискоренні нашого зростання. А силу звички, цікаво, при цьому враховано? Мій другий характер враховано? Я з ним роками жив! А тепер хочуть, щоб я не жив, як раніше. А де ж психологічна підготовка? Ви коли-небудь бачили скрипаля? Професіонала! Здається, вже на тій скрипці струни пообгризав. А дивись, перед тим, як розпочинати свій концерт на скрипці з оркестром, починає пілікати. Або візьміть дантиста. Він же відразу не лізе вам до рота. Не заглядає, хоч тих ротів на своєму віку він надивився і стільки тих зубів з'їв, пардон, вирвав, що вам і в дитинстві не снилося. А налаштовується. Психологічно готує себе. Психологічно та й індивідуально. А тут хочуть гамузом.

Візьміть моє життя. Ходив я вчора в касу. Не в ощадну. А в ту, що квитки продає у різні напрямки. Йду, звичайно, бадьорий, веселий. Пісеньку насвистую. А чого ж? Я в тій касі усі ходи знаю. В усіх напрямках. Заходжу, як завжди, зі службового ходу. Відчиняю двері.

— Привіт! — кажу і подаю руку якомусь молодикові. Точніше, намагаюся подати. Він і свою простягує, але десь на рівні мого плеча, й собі, ніби передражнюючи, каже:

— Привіт! — А після цього тикає тією рукою на двері. Ще й підморгує.

— Ага-а! — думаю, поміняли тьотю на племінничка, але суть та ж сама залишилась.

— Слухай, племяша, — шепочу по-родичанськи йому. — Квиток на південь, у теплі краї, треба. Купейний. Нижня полиця і подалі від ватерклозета! І все таке інше.

Й далі підморгую. Він не залишається в боргу — втричі швидше мені моргає. Ще й (певно, від переляку) заїкатися почав.

— А-а ви-и, дя-дя, в ка-сі були?

— А я, по-твоєму, де знаходжусь? У кабінеті прем'єр-міністра?

— Ви знаходитесь у служ...служ...бовому при...при...міщенні! — заїкається і показує на той бік дверей, де табличка «Стороннім вхід заборонено».

— Та ти що! Я ж тут не менше п'ятнадцяти років квиточки брав. Ти ще тоді, мабуть, на дитячих їздив... Здачі не треба! — викидаю перед його носом четвертак, як туза козирного. А він мене, собацюра, за плечі, делікатно повернув обличчям до дверей... Ногою чи, не дай боже, там коліном у підтекст... Боронь боже! Чого не було, того не було. Вивів культурно. Запитав, чи я грамотний. Я чемно кивнув. Він мені, інтелектуал нещасний, ще раз прочитав табличку «Стороннім вхід заборонено» по складах. Сказано ж, заїка. А тоді помахав на прощання ручкою і чистісінькою англійською мовою додав: «Гуд бай, папаша!»

Я спересердя — до гастроному. Дружок у мене там. Завмаг. Не просто зав, а справжнісінький маг. Я туди. Як завжди через «Службовий хід». Візьму, мрію, зараз кілограмчик копчених дніпровських лящів. Піднесу Антоші Петровичу. Антоша Петрович піднесе їх під самісінький ніс. Як завжди, понюхає. Прицмокне і скаже:

— Свіженькі!

— Щойно з гастроному!

— Воно й видно! Чим можу служити?

— Квиточок у субтропіки потрібний. Тепер уже один. Літа не ті. Та й здоров'я не те. І, звичайно, нижню полицю. І, як завжди, подалі від ватермутер... А то як ковтнеш... міцного курортного чаю, починає, Антошо, канудити...

— Айн момент, — теж, як завжди, скаже Антоша Петрович, візьме телефонну трубку, набере потрібний номер...

Словом, розмріявся я і не помітив, як влетів у обійми якогось гевала.

— Куди, дядя?! — цей не заїкається.

— У гастроном,— відповідаю. — У стіл замовлень,— і дивлюсь про всяк випадок на його кулаки і вираховую, де запасний вихід.

— У гастроном, дядя, вхід з вулиці. А тут, — і тикає мені під ніс табличку «Службовий хід». — Прочитати по складах?

— Не треба, — кричу. — Уже один читав. Досить. Тільки без рук. А то книгу скарг вимагатиму...

— А це ти бачив! — він мені щось показав, але я не дуже придивлявся, темнувато було. Тому, що саме він показував, точно описати не можу.

Але про всяк випадок вискочив на вулицю і вже звідти, з народних мас, можна сказати, закричав:

— Що ти мені тикаєш? Грубіян!

— Табличку, дядя, табличку.

— Я ту табличку п'ятнадцять років бачив. Її не фарбував ніхто.

— А тепер пофарбували.

— Так що змінилося?

— А змінилося те, що тепер через «Службовий вхід» — тільки службовим особам. Вловив нюанс?

Нюанс то я вловив. Але не це обидно. Разом з тими нюансами, де я того дня не був, — ловив і облизні. Та ще в такому темпі. Боюсь, що я такого навантаження не витримаю. Навіть з Аерофлоту, де в мене було таке залізне знайомство, я вилетів із швидкістю надзвукового авіалайнера. Не знаю, як ви, а я таких темпів не витримую. Я до всього поступово звикаю. А ще повільніше перебудовуюсь. А тут такі темпи! Хоча б силу звички враховували. Все-таки сила звички — другий характер наш. А йому нуль цілих і нуль десятих уваги!

Невже так і далі буде? Невже! Аж не віриться. Як же я тепер житиму. Як же тепер я, розкривши баночку крабів, від яких у мене постійно алергія, не без гордості скажу:

— А таки дістав! На базі! У дяді Філі!..

Олег ЧОРНОГУЗ.

СТРАШНА ІСТОРІЯ

Ви, звичайно, пам'ятаєте історію, описану у знаменитій гумореcці Остапа Вишні «У ніч під Новий рік»: «В одному колгоспі, одного району, однієї області, трапилася страшна пригода...

У ніч під Новий рік щось украло у тому колгоспі сторожа!

Був сторож і — як язиком його злизало».

Так от у радгоспі «Красилівському» Броварського району Київської області трапилася ще страшніша пригода — одного дня невідомо куди поділися директор Григорій Іванович Довгань, головний зоотехнік Микола Миколайович Осьмак і аж два бригадири молочнотоварних ферм — Володимир Трохимович Олефіренко і Володимир Васильович Цибульський.

Коли я почув про це, у мене волосся дибки стало. А коли в редакції сказали, що мені доведеться виїхати на місце і перевірити факт, я, здається, і дихати перестав.

— А де гарантія, що і мене... не того?.. — натякнув я.

— Гарантії... гм... немає, але їхати треба, — обступили мене колеги.

— Хочете осиротити дитину? — витягнув я фотографію свого карапуза.

На очах у жінок з'явилися сльози.

— Про сім'ю ми потурбуємося, — на всяк випадок заспокоїв мене представник профкому, проводжаючи до зупинки автобуса.

І я поїхав...

У Броварах відразу зустрівся з головою районного агропромислового об'єднання Андрієм Володимировичем Березовським.

— Чули, яка страшна історія трапилася у радгоспі «Красилівський»?

— Чув, — сумно закивав головою Андрій Володимирович. — Ми вже підняли на ноги міліцію і прокуратуру.

При цих словах я трохи посміливішав і вже більш-менш спокійно вирушив на місце подій, у радгосп.

— Ну знайшла міліція вашого Григорія Івановича Довганя? — запитую в конторі.

— А чого це вона повинна його шукати?

— Так, кажуть, хтось украв вашого директора, головного зоотехніка і аж двох бригадирів, — чомусь перейшов я на шепіт.

— Ну ви нас і розсмішили! — зареготали в конторі. — От люди, і понавигадують такого, що хоч стій, хоч падай! Нікуди наше радгоспне керівництво не дівалося. То ви, мабуть, чули дзвін, та не знаєте, де він? Якщо у нашому господарстві щось і пропадало, то це корови. Недавно, приміром, п'ять голів щезло. Але, знову ж таки, до чого тут міліція? Бригадири Олефіренко і Цибульський внесли в колгоспну касу гроші — і все.

Та он головний зоотехнік Осьмак іде, він вам детально і розтолкує, як воно з тими коровами трапилося...

— А я хіба знаю? — стенув плечима Микола Миколайович. — Були корови — й немає корів.

— А сторожі ж у вас є?

— Аякже?! Аж дванадцять... Сторожі є — корів немає...

— А хіба бригадири у тих сторожів після чергування не приймають корів? Мусить же бути і журнал чергувань...

— Мусить, але немає...

— Виходить, що при такому обліку і такому сторожуванні у вас і сьогодні можуть корівок вкрасти...

— Можуть і сьогодні, — погодився М. М. Осьмак.

Ось тут я і згадав голову Броварського РАПО А. В. Березовського, за словами якого «красилівською справою» займається і міліція, і прокуратура. Але, як виявилося, ні в міліції, ні в прокуратурі про пропажу корів, як кажуть, і сном-духом не відають. А в радгоспі бригадири, заплативши за корів гроші, продовжують господарювати по-старому.

Тому тепер, коли почую, що у радгоспі «Красилівському» поцупили все поголів'я, я не здивуюся. А от якщо хтось бовкне, що вкрали чи переманули в інше господарство директора цього радгоспу Г. І. Довганя, головного зоотехніка М. М. Осьмака чи бригадирів В. Т. Олефіренка та В. В. Цибульського, то я не повірю. Бо хто, скажіть, таких «господарів» буде переманювати?

А тим більше — красти.

М. ПРУДНИК.

Київська область.

ПИЛЬНИЙ БРИГАДИР

Він за підлеглими
своїми
Щоденно стежив пильно
й строго:
В робочий час
хильнуть нікому
Ще не вдавалося...
без нього.

Борис СЛЮСАР.

СПРОСТУВАННЯ

Ділок ділка
Питає за столом:
— Купив ти, кажуть,
Вузівський диплом?
— Брехня! Диплома
Я не купував —
На іменини
Друг подарував!

Анатолій ПУШКАР.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ВОДА — НЕ СТРАШНА!

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Ніколи не промокає взуття у жителів вулиці Київської, що у селищі міського типу Мурована Курилівці.

Наш кореспондент зацікавився цим феноменом і попросив пояснити: як це їм так вдається?

«Усе дуже просто,— відповіли власники гідрофобного взуття.— Цех місцевого молокозаводу ось уже кілька років підряд випускає на нашу вулицю так звану маслянку — побічний продукт при виготовлені масла. Отож від тієї маслянки наше взуття настільки змастилося жиром, що йому тепер ніяка вода не страшна».

ШІСТЬ ТИСЯЧ ПЕРШИЙ СЕКРЕТ

Кор. ТАП з ПОЛТАВЩИНИ повідомляє: напрочуд геніальна жінка живе в селі Недогарки Кременчуцького району. Гончар дуже легко розгадала усі шість тисяч секретів, котрі конструктори Одеського заводу металогоспвиробів у поті чола розробили для замків власного виробництва.

— Олександро Іванівно, як це вам вдалося зробити?— поцікавився кор. ТАП.

— Дуже просто: я придбала три замки виробництва цього заводу і всі їх відкрила одним ключем.

ЗАГАР — ЦІЛОДОБОВО

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП) Жителі міста Українки звернулися до міськради з пропозицією замінити звичайні лампи, які освітлюють міський пляж, на кварцеві. Отоді тут можна буде загоряти цілодобово. Бо так незрозуміло, чому освітлюється пляж, а в той же час на більшості вулиць міста енергетиків — хоч в око стрель.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Посуд б'ється на щастя. Може, все і обійдеться без конфіскації майна.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Виходьте, мені вже в парк заїжджати треба.
— Ні, ми виходити не будемо, тут зачекаємо, бо вранці в автобус сісти неможливо.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

НЕХЛЮЯМ. *Буквально до ручки довели автотранспорт керівники гаража радгоспу ім. XXII з'їзду КПРС Білозерського району Херсонської області. І не лише автотранспорт, але й — що ще гірше — трудову дисципліну в колективі. Лист, який надійшов до редакції, Перець попросив перевірити народних контролерів. Голова районного комітету народного контролю В. Г. Хороняк повідомив про наслідки перевірки: завідуючого гаражем В. Добролевського та інженера-механіка М. Банішевського з їхніх посад звільнено, головному інженерові радгоспу А. Біденку оголошено догану.*

МАХІНАТОРОВІ. *А. Беліков, керуючий відділенням радгоспу «Заплавний» (Броварський район на Київщині), виявився — при перевірці сигналу до Перця робітників цього господарства — вельми метикованим махінатором: зокрема, при ремонті тваринницьких ферм займався приписками, на закріплений за ним автомобіль незаконно списав сім покришок і понад тисячу літрів бензину, вніс у свою трудову книжку фальшивий запис, щоб приховати перерву в стажі роботи й т. ін. За це, як повідомив редакції заступник голови Броварського комітету народного контролю І. М. Бойко, Беліков позбувся керівної посади. А опріч того, на нього зроблено й грошове нарахування — з метою часткового покриття завданих радгоспу збитків.*

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Без слів.

МОНОЛОГ РИБАЛКИ

ЛЮДИ ДОБРІ, що ж це діється? Що діється? Зверніть же увагу, громадяни й товариші: гине риба в річці! Чуєте? Риба в нашій річці зникає! Це кажу вам я, Митрофан Ступа, рибалка з діда-прадіда. Тут, на понизі нашої Прип'яті і в верхів'ях Київського моря, мене знають і старі й малі, і кожний може засвідчити, що своїх слів я на вітер не кидаю.

Рибалю я, можна сказати, все своє життя, тобто ловив змалку та, мабуть, ловитиму й до останку. Якщо тільки буде що ловити... Ви чуєте? Кажу — якщо тільки буде що! Бо надійшла ниньки така скрута, що іншого разу, повірте, повертаєшся з річки з порожніми руками. Як той неук, що не вміє навіть черв'яків нанизати на перемет, або як той недбайлиця, що в нього і сітка завжди драна, і човен тече, як решето... От до чого воно дійшло, люди добрі!

А колись же, бувало... Аж самому вже не віриться, їй-їй не віриться. А воно ж було! І не так-то, щоб дуже давно, яких-небудь тридцять весен тому, а то й менше...

Сядеш, бувало, на свою довбанку або плоскодонку (моторів тоді на човнах ми не знали й не відали), провеслуєш якийсь там кілометр чи найбільше два, аби тільки до протоки добратися та хоч раз вмочити сітку в річку... Пошуруєш там годину-другу-третю, і поганяй додому. Пливеш собі, веслами помахуєш, пісню мугичеш, а на дні човна крутяться-вертяться, писки роззявляють, хвостами плещуть і ледачі лящики, і проворні щучки, і сріблясті пліть, і окунці-молодці...

Було, було... Та тільки ж загуло!.. Скоро, мабуть, навіть верховодів та йоршів доведеться вписувати в ту Червону книгу, що природу охороняє. Мовляв, щоб хоч на розвід залишалися...

Та й звідки йому братися, тому риб'ячому поголів'ю, коли браконьєри, їдять їх мухи з комарами, злітаються на річку, як те вороння. І нема від них спокою для риби ні вдень, ні вночі, ні влітку, ні взимку, ні навіть під час нересту!

Ось хоча б і минулої весни. Квітучий травень настав, береги прозелень освіжила, пташки щебечуть-паруються, риба рушила у всі протоки й стариці на нерест. Дай, думаю, навідаюся хоча б на ті три протоки, що поблизу нашого населеного пункту, вниз по течії Прип'яті. Завів двигуна на своєму дюралюмінієвому «Прогресі», сказав сусідам на причалі, що, мовляв, по хмиз попливу (це щоб — на випадок чого — для рибінспекції був мотив), і рушив.

Заїхав у одну протоку, сюди-туди озирнувся, придивився, примірявся... Бачу — перетнула ту протоку справжнісінька риболовецька сітка та ще й з такими контрабандними вічками, що від них кожна рибінспекція знепритомніє... Запримітив я її, ту браконьєрську сіть, і так же противно стало на душі, немовби в обличчя хтось мені плюнув. «Чи ба, який проворний! — подумав я про того браконьєра.— Поперед усіх вирощував? Яке ж ти маєш право нищити їх? Щоб тобі руки, думаю, покорчило! Зрубав дві, а завтра, либонь, і третю повалиш? А не діждеш, думаю, чортів браконьєр! Не діждеш!

Ну й витяг свою сокиру (у мене, знаєте, в човні завжди сокира є. В носовій камері, під надійним замком. Про всякий випадок). Замахнувся раз-другий, та й ще раз, та й ще, звалив ту третю берізку, гіллячки з молодою проземленню обчухрав, зв'язав шпагатинкою (на мітлу, думаю, пригодяться), а стовбура приладнав уздовж човна та й гайда додому. Мені, між іншим, якраз огорожу треба було підновлювати, то й знадобилася та березова жердина на поперечну перекладину...

Чого тільки не побачиш, буває, на річці, на що тільки не надибаєш! Якось поїхав я своїм «Прогресом» вгору по Прип'яті, аж до урочища «Княжуха», котре поблизу Щеглової гори. На кілька днів поїхав, там, думаю, може не так густо буде рибалок на берегах, як на нашому понизі, котре лише за якусь сотню кілометрів від велелюдного Києва...

Тільки де ж там! Стовбичать і в тих краях за кожним поворотом ріки різномастні палатки і київських любителів-губителів, і аж гомельських молодчиків-нальотчиків, котрим, видно, й море по коліна, а не те що яка-небудь Прип'ять.

А тут якраз субота трапилась, і примчали туди на два вихідних дні два додаткових (казенних, звісно, не власних же) грузовики з веселими пасажирами аж з Гомеля. Отаборилися поблизу моєї палатки, і давай гайдабурити на річці. Переметні шнури в них, я сказав би, понадбраконьєрські, через усю Прип'ять: кілок на одному березі, кілок на протилежному, до них той довжелезний шнур прив'язаний, до шнура прикріплюють, значить, довгі поводки з товстої жилки, а вже до них по півдесятка звичайних поводків з переметними гачками на кінцях. Замість грузил, віріте, невеликі зубчасті шестерні надівають на шнури. І де тільки беруть їх, спитайте? Десятками чіпляють!

Наживлять, значить, поводки живцями-піскарями та черв'яками-виповзками, шнура на дно, а через годину-другу знай перевіряють та рибу знімають. Та й до кошиків її, до кошиків! Лящі, судаки і язі. Язі, лящі і судаки... Грабіж, а не риболовля, справжній грабіж!

А коли від'їжджали, один з тих порушників зоставив свого шнура мені. За півлітра «столичної» віддав, приспічило, бачте, йому, свого запасу не вистачило, а в мене виявився резерв. (Я то сам її, прокляту, можна сказати, не вживаю, хіба що інший раз у зв'язку з несприятливою погодою, тож і держу про всякий випадок у носовій камері, під надійним замком).

І знаєте — за день я з того браконьєрського шнура півмішка риби зняв. Лящі, судаки і язі. І навіть три дурнуватих сомики почепилися, хоч і серед дня. Видно, якраз на їхню яму надибав.

Повертаюся звідти і думаю собі: скільки ж вони риби вигрібають з річки, ті нахабні браконьєри! І ніхто ж їм ні слова не скаже, немов посліпли люди, немов не розуміють до чого воно йдеться...

Немовби й недавно ця пригода була, а згадаєш — і тільки зітхнеш. Не буває тепер таких виловів на нашій річці, навіть у сні не ввижаються... Перевелася риба, що й казати! Де торік, наприклад, напевне знав, що впійманий той десяток-другий лящів, тепер радій, коли хоч один-два почепиться на твою закидачку...

А хто винен? Я так міркую — найбільше винні мотори. Доки їх не було, то рибалили за кілометр чи два, а тепер ганяють хоча б і за сто чи двісті. І в кожного не якийсь там малосильний двигунчик, а ревучий «Вихор» на тридцять кінських сил! Гуде, як скажений, а мчить з вітром наввипередки.

Я спочатку збирався обійтися легеньким мотором «Вітерець», аж бачу — всі мене обганяють, всі залишають позаду, немовби я справді якийсь останній... Мусив і собі придбати того «Вихора», хоч і важко мені тягати його, особливо з огляду на мій застарілий радикуліт...

От, кажу, й виникають у наших краях на своїх швидкісних «Вихорах» сотні, а то й тисячі «наметників», ще з травня місяця прибувають аж із самого Києва, обсідають своїми наметами всі лящині ями на річці і всі затишні протоки й озерця.

Воно б ще нічого, коли б приїжджали на вихідні дні або хоча б на свою відпустку. А то ж багато хто з них безперервно стовбичить на Прип'яті аж до глибокої осені, до самого листопада. Ловлять, сушать, в'ялять, кудись збувають, знову ловлять і ніяк не можуть наловитися. Які вже там норми вилову, які вже там заборони!..

А що вже дерева й кущі вирубують на вогнища та на кілки, а що вже береги засмічують різними банками від консервів, синтетичними торбинками та іншим непотрібом!.. Навіть закопати той свій мотлох у землю лінуються...

Добре, що хоч горілку менше хлещуть. А то, було, ну просто не просихали. Особливо, котрі молодші: мовляв, воля тут нам, ні міліції, ні тата з мамою, ні профкому... Пиячили, горланили, непристойні слівця вигукували — аж вуха в'янули, слухаючи...

І що воно за люди, їдять їх мухи з комарами! Чи є в них хоча б квиточки товариства рибалок і мисливців або, наприклад, дозвіл на ловлю риби з якоря, посеред річки? І чи нема серед них звичайних, як-то кажуть, дармоїдів і спекулянтів? Правду кажучи, кортіло не раз звернути на деяких з них увагу річкової міліції та рибінспекції... Але й те подумати: а чому саме я? Хіба мені найбільше треба? І чи не обернеться те проти мене самого? Їх же тільки зачепи...

Декого з них я, між іншим, знаю, бо сам же часто сновигаю човном у тих місцях. Одного разу навіть зважився був сказати їм: «Ви б, кажу, хлопці, трохи той... Ви б, може, трохи не той... З тим своїм браконьєрським знаряддям... Риба, кажу, вона ж, знаєте, державна власність... А ви ж її нещадно та ще й безкоштовно...»

А вони мені: «А ми, кажуть, хто? Ми теж державні. Так що ви, дядьку Митрофане, не товчіть нам воду в ступі». (Це вони на моє прізвище Ступа натякнули).

Ну що ти їм вдієш? Не до міліції ж, справді, звертатись. До, чого доброго, ще судова справа розпочнеться, у свідки мене запишуть, а воно мені треба?.. Моя хата скраю.

Хоч як сказати по щирості, то лютий я на тих лиходіїв-браконьєрів без міри. І признаюся, що якби мені випало вирішувати ці справи, то я насамперед зобов'язав би кожного, хто ставить свій намет на березі більше як на три дні, купувати за гроші квитка на право рибалити. Щоб хоча б частково відшкодувати державі і всьому, значить, народові ті збитки, що вони наносять там живій природі.

Ну, як там воно буде далі — не знаю, а ниньки біда!.. Зникає в наших річках риба, просто на очах зникає. Це кажу вам я, Митрофан Ступа, рибалка з діда-прадіда. А я своїх слів на вітер не кидаю.

Але нічого. Вірю я, що настане час — і прибуде до нас який-небудь дуже авторитетний керівник із області або й з самої столиці та й наведе, значить, повний порядок у цих наших безпорядках-неподобствах. Отоді й заживемо!

А поки що...

А поки що чи не порадили б ви мені, люди добрі, де б його купити нову капронову сітку, котру звуть «плутанкою»? Оту, знаєте, що, коли ткнеться в неї рибина, то вже сама не виплутається. Мені б невелику, метрів на двадцять, у крайньому разі на тридцять. Більша мені ні до чого. Я не жадібний.

Їздив за нею аж до Києва, і даремно: виявляється, в магазинах її не продають. От і доводиться шукати, щоб десь по знайомству. Чи не допоможете?

Олександр ЛЕВАДА.

ХАЙ БУДЕ ТАК!

В республіці нас тисяча і більше.
Нам творчий досвід класиків сія...
Це ж скільки книг і видає, і пише
За кожний рік письменницька сім'я!

Тож роль свою обдумавши зарані,
Ми скажем, не рубаючи з плеча:
Прискорення нам треба не в писанні,
А в просуванні книг до читача!

Напередодні з'їздівських дебатів,
До міркувань схиляємось одних:
Хай буде менше в нас лауреатів,
Хай буде більше справді гарних книг!

Нехай вони розходяться по світу
І здійснюють призначення своє;
Хай кожний твір звучить талановито
І кожне слово сили додає!

Так подамо один одному руку —
Нехай ніщо наш поступ не спиня!
До партії йдемо ми по науку,
Як здобувати істинні знання.

СМІХ І ГРІХ

Не порадій, як іншому болить,
Хай гумористам такту не бракує:
Не та сатира добра, котра злить,
А котра влучним сміхом нас лікує!

САТИРА — ГУМОР

ВЗІРЕЦЬ СКРОМНОСТІ

Він — із отих «великих умів»,
Що мають всіх за дрібне:
«Тільки один мене розумів —
Та й той не збагнув мене!..»

Він — чи прозаїк, а чи поет —
Завжди на своїм коні:
«Тільки один мені конкурент,
Та й той — не рівня мені...»

РАДІСТЬ ГРАФОМАНА

«Вже мої пошарпано рамена,
Ледве-ледве рухаю крильми...
Але в пресі знов кепкують з мене
Отже, я існую, чорт візьми!»

ДО ПОСАДОВОГО ОКЛАДУ — МАЛЕНЬКУ ПОРАДУ

Якщо спілчанський пост
дала тобі громада, —
Нехай тебе на зле
не манить висота:
На певний термін —
виборна посада,
А творча праця —
то на всі літа!

А ВСЕ Ж...

Вразлива ти, письменницька натура,
Однак за класиком хай кожний повторя:
«А все ж без критики література, —
Як вулиця вночі без ліхтаря!»

МУКИ ТВОРЧОСТІ

Над аркушем паперу умліває,
Без відпочинку тижнями сидить...
Народження без муки не буває
Та мучитись — не значить народить!

МУЗА ВІДПУСТИЛА

МОЛОДИМ ТАЛАНТАМ

Що потрібно, аби стати
В наші дні піїтою?..
Техніку опанувати,
Подружить з освітою.
Запалати, загорітись...
У майстрів повчитися...
Та ще з Музою зустрітись —
І не розлучитися!

НЕПОХИТНИЙ

«Десятки літ мені
даремно докоряють:
Я послідовно йшов,
я штурмом взяв Парнас!..
Із каменів отих,
що критики шпурляють,
Муруйте монумент —
і він увічнить вас!»

ДАВНЯ ІСТИНА

Хто істини цієї не знає, —
Нехай почує, хай пізна:
Ніщо так швидко не минає,
Як проминає
псевдоновизна!..

Микола КАРПЕНКО.

ІНТЕРВ'Ю, ЯКИХ НЕ БУЛО

— Що б ви побажали письменникам?
Олесь ГОНЧАР:
— Нехай завжди сія над ними їхня зоря, нехай завжди чекають їх читачі на «Березі любові».

— Що потрібно, щоб бути першим секретарем СПУ?
Павло ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ:
— «Левине серце»...

— Що ви можете, сказати перед письменницьким з'їздом?
Борис ОЛІЙНИК:
В усьому треба мати «Міру».

— Ваше життєве кредо?
Юрій МУШКЕТИК:
— Чесна «Позиція».

— Чи усміхаються «серйозні» письменники?
Віталій КОРОТИЧ:
— Щира посмішка — найбільший дефіцит сучасності.

— Що головне у літературі?
Євген ГУЦАЛО:
— «Мистецтво подобатися жінкам».

— Кілька слів про нашу літературу...
Володимир ДРОЗД:
— Література — це «Спектакль», а письменник в ній — «Самотній вовк»...

— Кожен письменник прагне залишити слід у літературі...
Володимир КАШИН:
— Сліди деяких письменників у літературі — це «Сліди на воді»... Але я конкретно ні на кого не натякаю...

— Ваші думки з приводу контактів між письменником і читачем?
Володимир КАНІВЕЦЬ:
— Найголовніше між ними — це «Діалог». Ну і, звичайно, контакт із книголюбами, без яких тиражу не збереш.

— Вага письменницького слова?
Володимир ЯВОРІВСЬКИЙ:
— Слово письменника — як «Ланцюгова реакція», скажеш — «Яблука падають», а після цього відразу малюють твій «Портрет з уяви».

Діалоги, діалоги, діалоги...

— *Як кваліфікуються письменники?*
— *Відомі, широковідомі, видатні, класики і всі без винятку генії.*

— *Як видаються книжки сучасних класиків?*
— *Залежно від посади. Чим вища посада, тим твердіша обкладинка.*

— *Як робляться тиражі книжок?*
— *Літерами. Чим гостріші літери, тим більший тираж. Ще тиражі робляться гарним, добірним словом і славним ім'ям. Але то виняток. Сюди ні Гомер, ні Рабле, ні Свіфт, ні Шевченко не входять.*

— *Чи враховується популярність творів письменників при присудженні літературної премії?*
— *Не завжди. Бо народу багато, а премія, буває, присуджується одна. Або... одна на двох. На трьох ще не було.*

— *Як пишеться письменницька звітна доповідь?*
— *По комісіях, секціях, і телефонних анонімних дзвінках: «Спробуй не встав мого прізвища».*

— *Чи всі прізвища у тій доповіді згадуються?*
— *Усі — без винятку! Навіть ті, що маються на увазі під скороченим «та ін.» Їх можна знайти у письменницькому довіднику.*

— *Чим відрізняється сучасний письменник від класика?*
— *Класик завжди думав і творив велику літературу. Сучасний письменник думає про великий обсяг, великий тираж, великий гонорар і при цьому думає залишитися у великій літературі.*

— *Коли забуваються сучасні класики?*
— *Як тільки «позбавляються» високих посад.*

— *Чи можуть письменники на вищенаписане образитися?*
— *Можуть, якщо позбавлені почуття гумору, але в СПУ таких немає. Якщо ж раптом несподівано і знайдуться такі, їхні прізвища опублікуємо у наступному номері.*

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Не все легко читати, що легко написане.*

● *Одні своє ім'я носять, інші з ним носяться.*

● *Німі сцени бувають і від надлишку слів.*

● *Часом найцікавішим місцем у романі виявляється епіграф.*

● *Опалився у променях слави.*

● *Іноді чим більше слів, тим менше залишається від слова.*

Леонід СУХОРУКОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

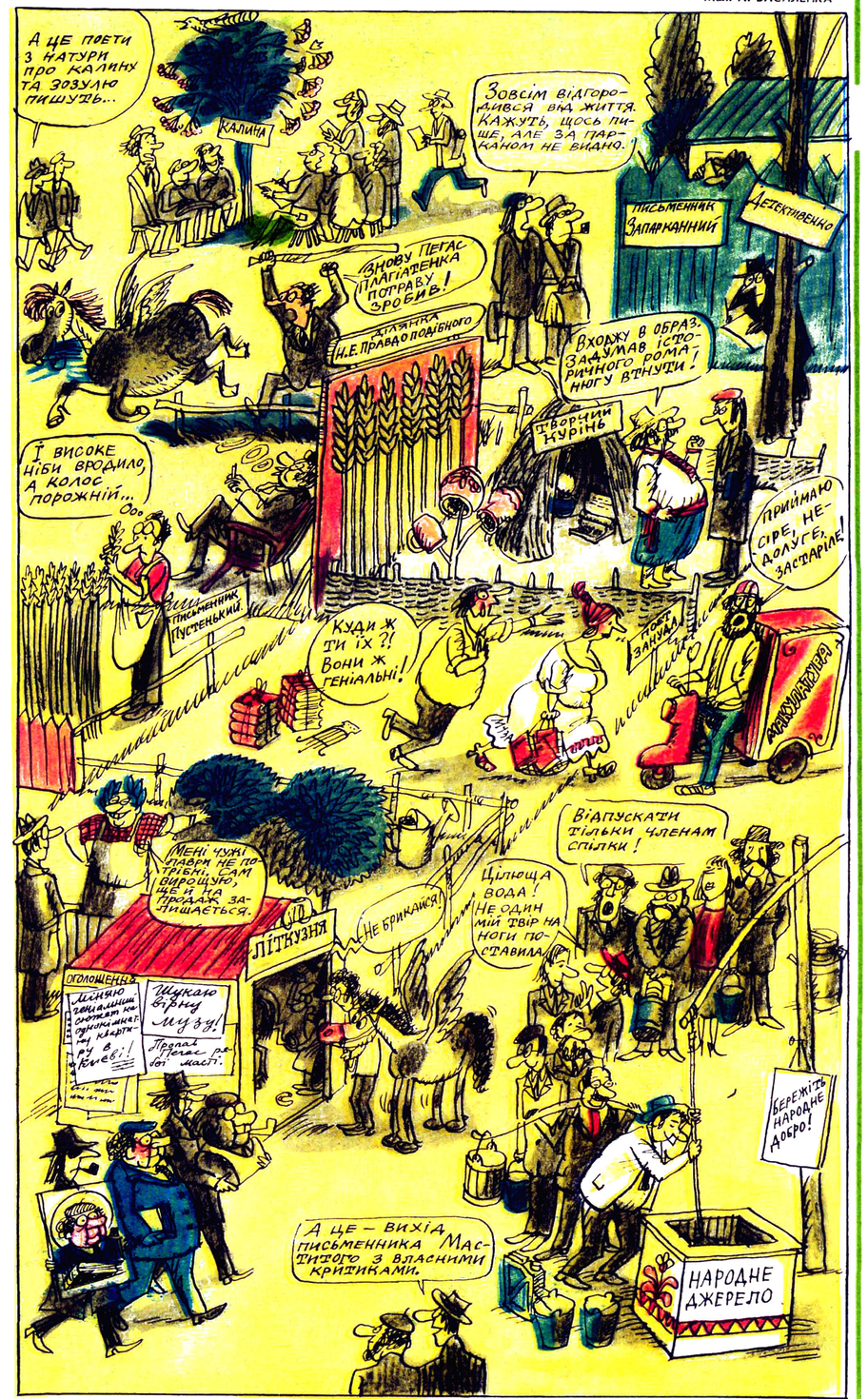

У ЛІТЕРАТУРНОМУ САДУ

perec-ua.
perec-ua.

МИ ДО ВАС — НА ПАРНАС!

ЯК ДІЛИТЬСЯ ЛІТЕРАТУРА?

На велику літературу, малу, критику і нелітературу.

Велика література — це та література, яку пишуть великі письменники. В основному — метри. Від метра сімдесят і вище.

Мала література — це та, яку пишуть малі письменники. Їх ще називають дитячими. Тому до них ніхто ніколи дуже не придивляється і не звертає уваги, бо, мовляв, що з дітей візьмеш! Хай підростають і тягнуться до великих.

Критика — про неї мовчимо, бо скільки існує Спілка письменників, стільки там запевняють, що критики у Спілці немає. Вся вона нібито прописалася в інституті літератури імені Т. Г. Шевченка.

Нелітература — це сатира і гумор, з яких вийшли: Езоп, Свіфт, Рабле, Діккенс, Сервантес, Котляревський, Нушич, Гашек, Чапек, Марк Твен, Шолом Алейхем, Ільф і Петров, Остап Вишня, Степан Олійник, Юрій Ячейкін і... Хома Хаєцький. Але це — між іншим.

СВІЙ ГОЛОС

Тьох-тьох! Тьох-тьох!— видзвонює в гаях.
Впізнаємо: це — пісня солов'я.
Фіть-фіть! Фіть-фіть!— О, це вже шпак співа.
Уг-гу! Уг-гу!— басить сова.
Цвірінь!— Хай і не бачимо співця.

Та вгадуємо в ньому горобця.
Тому, що кожен цей співець —
Чи щиглик то, чи горобець,—
Свій голос має, свій, сказати б, спів!
Хай не у всіх такий, як в солов'їв
(Не всім же солов'ями бути),
Але прислухайтесь: зозулю саме чути —
Ку-ку! — і в тім «ку-ку!» щось є,
Хоч примітивне, та своє.

Питаєте, до чого байка ця?
Читав я вірші одного «співця»,
А в них же, що гріха таїть:
Тьох-тьох!.. Ку-ку!..
Цвірінь!.. Фіть-фіть!..

Микола БІЛОКОПИТОВ.

БІОГРАФІЯ НЕВИЗНАНОГО

МІНІ-ГУМОРЕСКА

Народився в муках творчості.
Вчився на суцільних помилках.
Працював ліктями.
Розв'язував собі руки, підставляючи іншим ногу.
Претендував на місце під сонцем, доводячи, що він зірка першої величини.
Пережив трьох суперників, два інфаркти і скандальну славу.
Написав мемуари «Я та інші».
Помер від скромності.

Анатолій ГАРМАТЮК.
м. Вінниця.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Що з ним?
— Його сьогодні в доповіді не похвалили.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Он уже пугач прокинувся, а нашого пташенятка ще й досі нема.

Народні усмішки

НАДУРНЯКА

Ідуть додому два п'янички. Холодно. А біля дороги скирта соломи стоїть. От один і каже другому:

— Давай підпалимо та погріємось...

Підпалили. Стоять і гріються. А в селі побачили пожежу, біжать люди гасити.

— Ти диви,— сказав один,— як підпалити, то нікому, а як погрітись надурняка, то біжить усе село...

Повідомила Н. Г. ДЕРКАЧ.
м. Нововолинськ
Волинської області.

БОРЖНИК

— Іване, ти не зміг би позичити мені триста карбованців?

— І нащо тобі такі гроші?

— Та хочу раз і назавжди розрахуватися з боргами.

ЛИХО З ГУДЗИКАМИ

Покупець до продавця:

— Це неподобство: вчора купив піджак, а сьогодні лопнула спина!

— А ви не хвилюйтесь. Видно, гудзики були міцно пришиті.

ВЗАЄМНА ВВІЧЛИВІСТЬ

Пасажир, помітивши, що до нього хтось обережно лізе в кишеню:

— Я вельми жалкую, громадянине, але у мене в кишені — ні копійки.

— Пробачте, але я мушу в тому переконатися.

Повідомив В. ТОЛОКОНЦЕВ.
м. Вінниця.

НАМІРЯЛИ

— Бабусю, далеко до сусіднього села?

— Було п'ять кілометрів. А потім спеціалісти приїхали з міста, переміряли, наміряли сім кілометрів, та й зникли. А нам тепер ходи ще два зайвих кілометри.

Повідомив П. ЛАЙТЕР.
м. Кам'янець-Подільський
Хмельницької області.

Сторінка для дітей

ПЕРЧИК

Сторінка для дітей

ЧИЯ ХАТА КРАЩА

«ПОЖЕЖНИКИ»

Розкричалися вгорі
два граки на димарі.
Каже перший: «Треба хату
від пожежі рятувати!»
Каже другий: «Отже, ти
до пожежників лети!»
Каже перший: «Я не можу,
краще буду за сторожу...»
Радились, кому летіти,
радились, кому сидіти...
Вже й погасло у печі,
не димить димар вночі,—
все ще радяться вгорі
два граки на димарі.

Віктор БОЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КАЗКА

На узліссі стояла хатинка — чотири стінки, стріха солом'яна, над ганком — півень-флюгер. Жили в ній кіт Мурчик, пес Лапко та мишка Пискуха. Жили мирно, дружно. Мурчик ловив рибку в озеречку, Лапко заготовляв дрова, а Пискуха — зерно та цілющі трави.

Якось прокинулась Пискуха, подивилась на свою постіль і запищала:

— Ви тільки погляньте: подушка, як каменюка, тверда. Матрац розпоровся по швах, з нього потерть сиплеться...

— А дошки в підлозі геть розсохлися і скриплять, — запхикав Мурчик.

А пес Лапко, котрий сидів біля вікна, проскиглив:

— А мені вже так насточортів краєвид за вікном. Навіть помилуватися нічим: дві сосни, береза та мілке озерце.

— Давайте гайнемо по білому світу та пошукаємо кращої хати, — запропонував Мурчик.

Сказано — зроблено. Узяли харчів на дорогу та й відправилися у мандри. Попереду пес, за ним — кіт, за котиком — мишка.

Довго вони йшли, вже й засутеніло, вже і сонце за обрій сховалося, а вони все йдуть та йдуть. Коли бачать — хата. Висока, з різьбленими вікнами, дах черепицею критий, і димок з димаря в'ється. Вони в хату, а там лисичка-сестричка. Стали вони вчотирьох жити. Наче й непогано тут. Та Мурчику горе — немає поблизу озеречка. Ніде рибки половити... Занудився він. Занудьгувала й мишка Пискуха: поле далеко, зерняток ніде збирати. А дивлячись на них, і Лапко засумував. Вирішили вони собі іншу оселю шукати.

Ходили вони лісом, ходили, а житла знайти підходящого ніде не вдається. А тут раптом як задме вітер, як полле дощ!.. У лісі враз стало темно, холодно, нікуди від дощу сховатися. Не знають друзі, що й робити. Зовсім із сил вибилися.

Раптом попереду посвітлішало. Вийшли вони на узлісся і очам своїм не вірять: стоїть хатинка — чотири стінки, солом'яна стріха, а над ганком — півень-флюгер. Зраділи песик, мишка та котик і мерщій до хати.

Побігла мишка Пискуха в куток, де ліжко стояло:

— Яка м'яка подушка, — зраділа. — Тільки ось трохи матрац розірвався. Та я його зараз швиденько зашию, і все буде гаразд.

Мурчик кинувся до своїх вудок та й давай ладнатися на риболовлю. А пес Лапко розкрив навстіж вікно і промовив:

— Друзі мої, погляньте, яке чудове тут місце: і сосни, й берези, і синє озерце! Давайте тут жити.

— Ми згодні! — закричали мишка і котик. — Кращої за цю хатку нема ніде на світі!

І залишилися пес Лапко, кіт Мурчик та мишка Пискуха жити у своїй рідній хаті. Недарма кажуть, що кожна пригода — до мудрості дорога.

Анатолій ШЕЛУДЯК.

ДЕ ТИ, КОТИКУ, ХОДИВ?

— Де ти, котику,
ходив?
— У траві мишей ловив.
— А багато їх в траві?
— Дві по три
І три по дві.
— Де ж вони,
ті три по дві?
— Поховалися в траві.
— А де ті,
що дві по три?
— Повтікали до нори.

Олег ГОЛОВКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Стратегічні підштаники

Міністр оборони Федеративної Республіки Німеччини М. Вернер зажадав од бундестагу терміново переглянути вже затверджений воєнний бюджет на новий рік. Переглянути й докинути до нього іще кілька мільйонів марок на дуже важливий і вкрай необхідний вид стратегічного майна для бундесверу.

Про що ж ідеться? Про літаки, танки чи щось подібне? Та ні — про ці штучки тут загодя подумали. Інше з ока випустили! І цей фатальний прорахунок помітили не генерали, не освічені військові фахівці. Помітила це людина зовсім цивільна. Але, можна сказати, із задатками неабиякого стратега.

А конкретно — член правління партії ХДС, експерт фракції ХДС/ХСС у бундестазі з питань роззброєння Юрген Тоденгефер. Отой самий, про якого в пресі писалося у зв'язку зі справами зовсім не західнонімецькими: разом із бандою душманів він був пробрався із Пакистану в Афганістан — дуже вже, бачите, закортіло зблизька полюбуватися діяннями тих «борців за свободу й демократію». При активній допомозі бійців афганської армії більшість тих супутників Тоденгефера успішно наказала довго жити. Йому ж пощастило вислизнути з цілою шкурою.

Так от, правлячи за боннського експерта з питань роззброєння, той Тоденгефер у першу голову зовсім іншим клопочеться — як би прислужитися умоцуванню бундесверу.

За віком гер експерт не міг бути учасником другої світової війни. Та й у повоєнні роки ні в яких військових академіях наук не проходив. Але, як сам каже, «вивчив усе краще, що написано про минулу війну». А за «краще» він насамперед вважає видану в ФРН десятитомну серію «Німецький рейх і друга світова війна»; далі йдуть мемуари генерала Манштейна та інших таких же битих гітлерівських вояків.

Отож, начитавшись цього «кращого», і, зокрема, проштудіювавши в ньому розділи, в яких ідеться про розгром гітлерівського вояцтва під Москвою, новоявлений стратег дійшов висновку: підштаники, теплі підштаники — ось чого бракувало гітлерівському воїнству, щоб виграти битву за Москву!.. А у воєнному бюджеті ФРН якраз і нема статті на ці витрати!..

Після цього «відкриття» гер експерт із питань роззброєння кинувся переконувати міністра оборони — а потім і депутатів бундестагу — в необхідності вділити скількись там мільйонів марок на придбання для вояків бундесверу теплої білизни.

За підрахунками інтендантів її треба заготовити 300 тисяч пар. (Бундесвер налічує понад півмільйона чоловік, але інтенданти вважають, що поки що можна обмежитися й трьомастами тисячами комплектів).

У швейній промисловості ФРН почався ажіотаж — різні фірми заповзялися вирвати одна в одної замовлення на ту білизну: це ж тлустенький шматочок!.. Поки що вперед вирвалася фірма «Брати Кнопф», бо, виявляється, її фахівці розробили такий довершений утеплювач для білизни, що в ній навіть найлютіші морози не страшні. Принаймні, так фірма рекламує свою продукцію...

Не розписували б ми тут цієї історії, якби за нею не вимальовувалося дещо значно серйозніше. Бундесвер, як відомо, проголошується «спадкоємцем кращих традицій вермахту», себто гітлерівського війська, тому-то, як розтлумачує той же таки Ю. Тоденгефер, має вчитися і на «досвіді» вермахту, і на його «прорахунках». А вони, якщо послухати Тоденгефера й отих мемуаристів, на чиїх писаннях він вишколювався, свідчать, зокрема, про те, що у ділі воєнному теплі підштаники дуже багато важать. І саме те, що гітлерівське вояцтво, вирушаючи на «бліцкріг», не запаслося ними, й зіграло вирішальну роль у битві за Москву. Значить, цей «досвід» та «прорахунок» треба врахувати на майбутнє.

І от вояки бундесверу уже примірюють теплу білизну, щоб випробувати її на маневрах НАТО десь на півночі Норвегії. І зовсім не приховують, що йдеться — так і в штабних натівських паперах зазначено!— про «кліматичні умови, схожі з умовами півночі Радянського Союзу».

От, значить, у чім штука! А якщо нагадаємо, що в планах «атлантистів» саме «спадкоємцям кращих традицій вермахту» відводиться роль вояків, натренованих для бойових дій в умовах суворої зими, то в цій історії з теплою білизною геть усе стане ясним та зрозумілим. Настільки ясним, що нічого до неї додавати не треба. Хіба що одне: войовничому експертові з питань роззброєння — та й, до речі, не тільки йому — не завадило б іще й деяку іншу літературу про минулу війну прочитати. І то уважно! Може, тоді задумався б, чи варто такі надії на підштаники покладати. Навіть, якщо вони й дуже теплі.

Яків ВАЛАХ.

Мал. М. ЛИТВИНА

— Ми з тобою нерозлучні, Джек! Сиділи в коледжі на одній лаві і тут — на одній.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ці нагороди чудово пасують до вашого бойового мундира.

Мал. В. ШИРЯЄВА

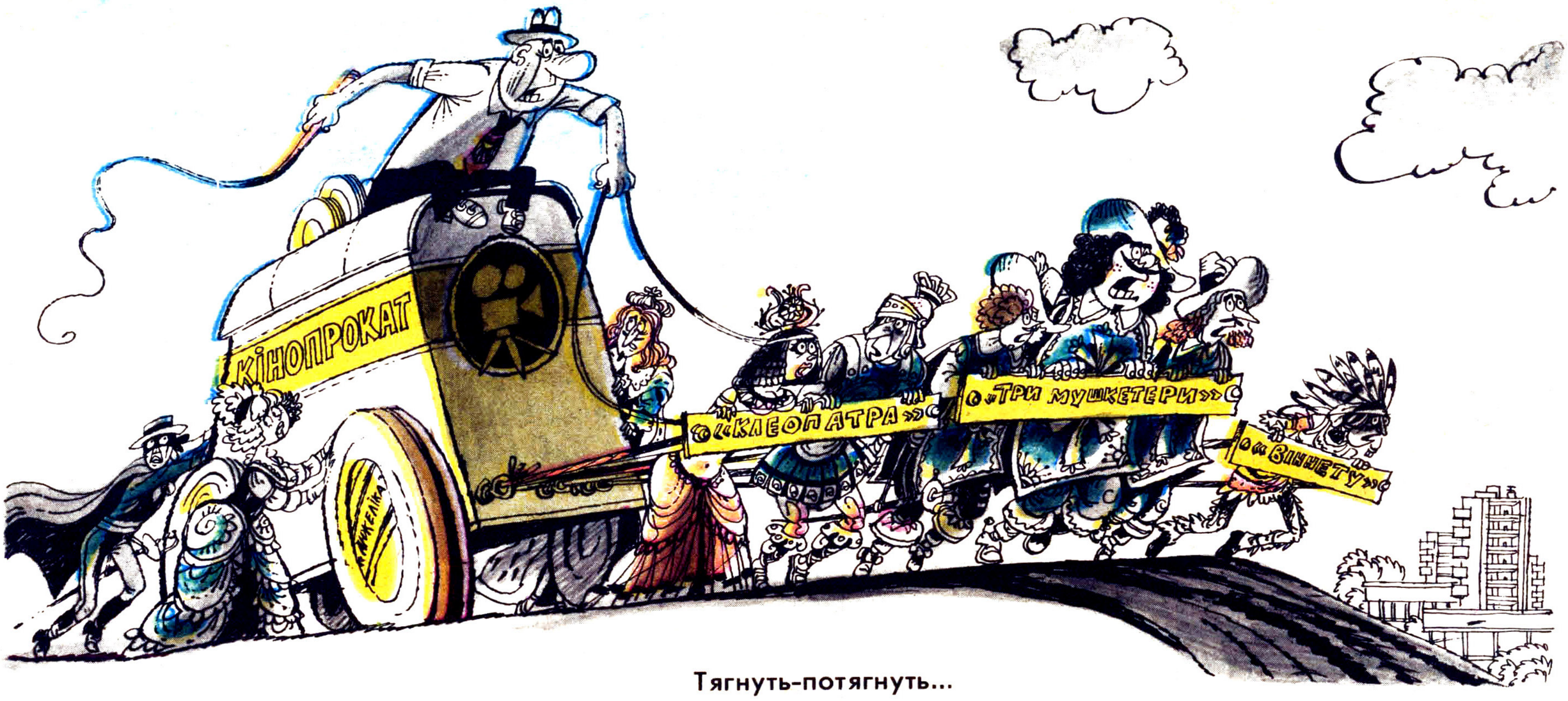

Тягнуть-потягнуть...

ОБРАХУНОК ЗА ІНСТРУКЦІЄЮ

Перед мною лежать три свіженьких листи від читачів, яких... які... яким... як би його делікатніше висловитися... Ага: яких позбавили верхнього одягу. Без їхньої згоди.

Дехто може подумати, що автор занадто вже делікатний, оскільки в рідній мові є слова, які точніше передають суть названого вище діяння: скажімо, пограбували чи, принаймні, роздягли. З одного боку, воно ніби й так, але з іншого... грабують, роздягаючи, або роздягають, грабуючи, як правило, у темному завулку, при цьому жертва змушена вибирати, приміром, між шубою і життям або короткочасною чи довготривалою втратою здоров'я. А в наших історіях потерпілі самі віддали хто шубу, хто кожух, та ще й почували себе при цьому мало не на сьомому небі.

Наприклад, сумчанин Н. П. Петриченко власноручно загорнув свого ще не ношеного кожуха і відніс на приймальний пункт місцевої фабрики хімчистки одягу. Без ніякого примусу те ж саме зробила зі своєю практично новою шубою і жителька міста Знам'янки Кіровоградської області Л. А. Омельченко. А киянин В. М. Кушнір, доставивши в ательє № 24 фабрики індпошиття та ремонту одягу міськпобутуправління № 1 п'ять вичинених шкір, ще й виклав солідну суму за виготовлення кожуха.

Так що, самі бачите, ніякого насильства не було, ніхто потерпілим не погрожував. Навпаки, громадянинові Петриченку пообіцяли швидко і якісно перефарбувати його кожух у чорний колір, громадянці Омельченко гарантували, що її майже нова шуба п'ятдесят другого розміру, побувавши в руках умільців з олександрійського філіалу Кіровоградської фабрики хімчистки, стане ще кращою, ніж нова, а закрійник Д. А. Юдицький з ательє № 24 поклявся, що пошитий ним кожух буде справжнім витвором кравецького мистецтва.

Та й після того, як усі троє позбулися (вживемо таки саме це слово) своїх речей — кожух Н. П. Петриченка розчинився у хімікатах сумської «Хімчистки», Л. А. Омельченко замість шуби запропонували щось волохате і мале навіть для дівчинки-підлітка, а шкури, здані В. М. Кушніром, якщо вірити закрійникові Юдицькому, скоротилися до повної невидимості,— ніхто не заявив їм, замовникам, буцімто уперше їх бачить.

Директор сумської фабрики «Хімчистка» А. І. Будник розпорядився виплатити Н. П. Петриченку за кожух сімдесят карбованців. Щоправда, лише після того, як його колишній власник настільки став звичним у кабінетах керівників фабрики, що його почали сприймати за штатного працівника.

І керівництво олександрійських майстрів хімчистки не відмовлялося спокутувати свій гріх, оцінивши його у сімдесят карбованців. Решту від первісної вартості шуби — майже двісті карбованців — воно віднесло на рахунок самої Л. А. Омельченко. Очевидно, за те, щоб не була такою довірливою.

Киянину В. М. Кушніру на київській фабриці індпошиття одягу також запропонували компенсацію згідно з державними розцінками.

Проте назвати їхні дії чесними і порядними язик не повертається. Бо, по-перше, ощасливили вони своїм рішенням клієнтів не відразу, а лише після піврічної тяганини. По-друге, оті суми компенсацій інакше, як знущанням, не назвеш.

Давно помічено, що в надрах хімчистки чи на розкрійних столах ательє зникають безвісти, як правило, дефіцитні речі, за які у базарний день подвійну ціну правлять або пропонують. Отож про якусь випадковість не може бути й мови. Йдеться про завчасно обмірковані дії, в основі яких лежить принцип рентабельності. Матеріально відповідальні особи наперед знають, що за втрачену річ їм доведеться платити і заздалегідь готують гаманці, радіючи з того, що модний і дефіцитний товар сам приплив до рук, та ще й за зниженими цінами.

Як на мене, тут кримінал і без шерлокхолмівської лупи видно. Але щось не можу пригадати жодного випадку, коли б нам відповіли, що такого-то любителя (чи любительку) переодягатися в чуже спіткала доля, передбачена відповідною статею Кримінального кодексу. Хоч сучасна криміналістика досягла таких висот, що навіть одна волосина може розповісти експертові більше, ніж найдетальніша анкета. Імена осіб, причетних до загадкових зникнень, найчастіше так і залишаються для нас таємницею за сімома замками. А залишаються тому, що адміністрація, наче та погана господиня, воліє не виносити сміття з хати. Виплатили компенсацію згідно з вартістю, проставленою у квитанції — і, мовляв, квит. Усе законно, все за інструкцією.

Інструкція така справді існує. Хитра, скажу я вам, інструкція. Коли її читаєш, то створюється враження, що її творці з Міністерства побутового обслуговування були глибоко переконані, буцімто клієнтура несе чистити речі лише для того, щоб їх украли і щоб можна було потім погріти на цьому руки. А тому не ви оцінюєте принесене, а вам його оцінюють. Не розмінюючись на дрібниці. У бік зниження, звичайно. От і виходить, що маленька плямка на новенькій дублянці виливається у половину вартості самої дублянки. А коли приймальниця помітить, що ви гав ловите, то такий процент зносу проставить, що, якби керуватися тією квитанцією, не те що в хімчистку, мусить бути соромно нести дублянку навіть на приймальний пункт «Вторсировини».

А воно ж ніби давно визначено, що не клієнти існують для служби побуту, а навпаки, і, отже, саме вони повинні диктувати свої умови, саме в їхніх інтересах повинні складатися інструкції.

В. БОНДАРЕНКО

Друже Перче!

Уже кілька років, як наш будинок № 9, що по вулиці Уфимській у місті Кіровограді, обігрівається виключно запевненнями керівників ЖЕКу № 2. І виходить, що квартплату ми регулярно вносимо за труби, які протікають, за холодні батареї, за воду, що з'являється вряди-годи. Ось це — те, що платимо регулярно,— мабуть, і заспокоює жеківців. Бо прийшли якось слюсарі, покрутилися трохи, але, не знайшовши у підвалі, як вони сказали «нашої труби», спокійнісінько відбули. Заявили: знайдете свою трубу, покажете нам, тоді й зробимо.

Ми й шукаємо. Поки що — безуспішно. І чекаємо літа. А от цікаво, друже Перче, чого ждуть працівники ЖЕКу № 2? Чи, може, тільки чергової зарплати?

За дорученням жильців —
Л. ЧИЧКОВА, С. ТЕРЕХІНА.

м. Кіровоград.

Ти вже висвітлив у другому — січневому номері за цей рік погану роботу працівників Могилів-Подільського району електромереж по ремонту лінії в селі Кукавці. На жаль, світліше від того в наших будинках не стало. Судячи з усього, на твою критику керівники тієї мережі просто не звернули уваги. І остання надія, яка іще жевріла у нас, згасла, як лампочки після їхнього браковробського ремонту.

Г. КАПИНОС,
житель села Кукавки.

Вінницька обл.

Запитай, будь ласка, у тов. Карпенко, чому злиняла чорнобурка. Дороге хутро зникло ще восени 1985 року, коли працівники Бориспільського побуткомбінату № 1 перешивали пальто Г. Ф. Трикоз — жительки села Дударків. Пишний комір, що був на тому пальті, якимось дивовижним робом перетворився на щось мале і кроликоподібне. Скарга старенької Галини Федорівни Трикоз на ім'я директора комбінату О. Г. Карпенко засвідчувала явну різницю між якістю хутра до і після роботи, як у нас іронізують, сфери ведмежих послуг. Однак справу вирішило слово двох кравців, які виконували замовлення, і двох випадкових людей, котрі й в очі ніколи не бачили того пальта. Друже Перче, допоможи усе ж таки встановити істину!

Д. МЕТЕЛИК.

Київська область.

Зачаркований коло

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Таки знайшли у Варки самогон. Так їй і треба! А то в борг не давала...

Мал. В. ЗЕЛЬДІСА

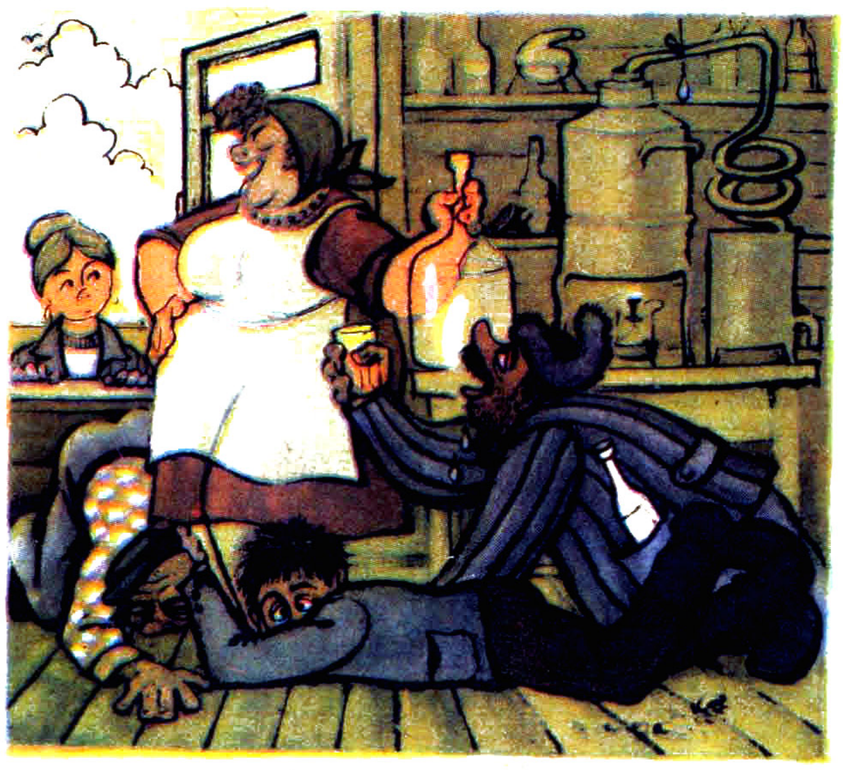

— Ти бачиш, чоловіки з самого ранку біля моїх ніг валяються!

Мал. В. СОЛОНЬКА

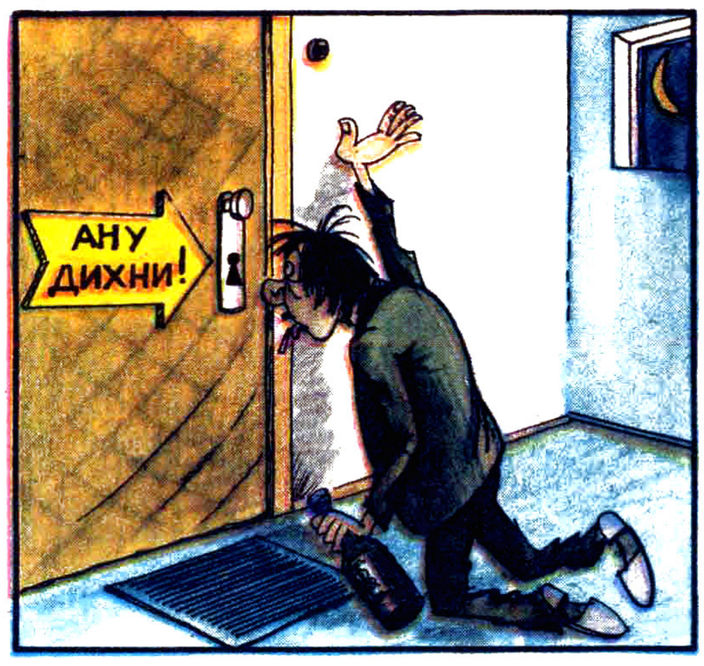

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Іще невеличкий столик на шість персон!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Скоро і до нас черга дійде.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

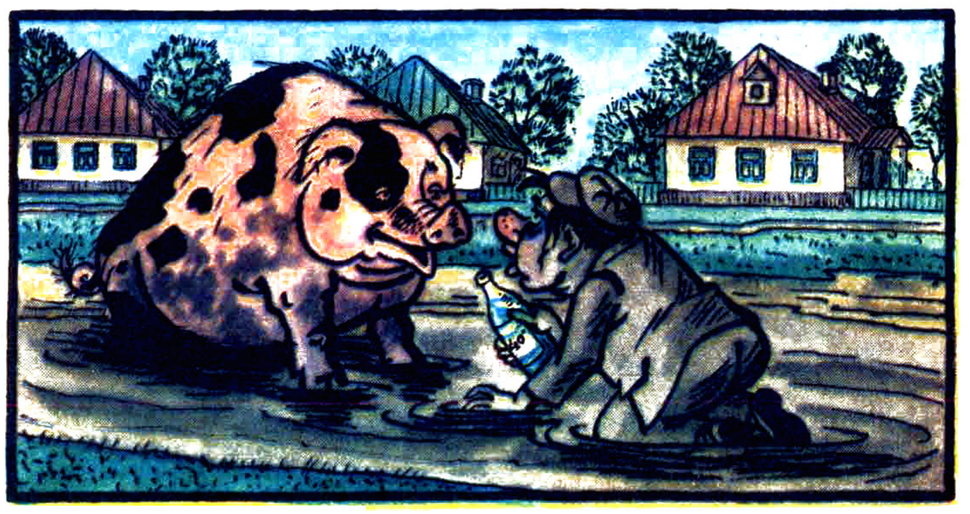

— Почекай, може, ще й Петро підійде!

Страшне перо не в гусака...

«Поставити на вид Лукашу А. І. його неподобство і переставити на квартиру з черги трьома чоловіками вниз».

(З наказу).

«Цього року нам обов'язково треба повернутися лицем до гною, адже урожай починається з ферми».

(З доповіді).
Надіслав З. МЕЛЬНИК.

«А то інколи можуть іскри з очей полетіти, гепнувшись об стовп, чи замакітриться в голові, ненароком спотикнувшись на калюжу з водою.
(З райгазети).
Надіслав З. КОРЖ.

«За своєчасне невиконання своїх службових обов'язків завідуючому молочнотоварною фермою Сумчастому І. С. оголосити сурову догану»

(З наказу).
Надіслав М. КОЗЛОВЕЦЬ.

«Перевірка показала: тов. М-к дійсно працював завідуючим райвно, а з кінця листопада 1985 р. призначений директором допоміжної школи-інтернату, де зараз і працює. Інших фактів зловживання не встановлено».

(З офіційної відповіді).
Надіслав А. ЖИТНИК.

«В нашій тракторній бригаді вже половина механізаторів навчилася говорити без вживання недрукованих слів».

(З виступу).
Надіслав М. ГАЛИЧЕНКО.

«Начальник цеху забув стежку до сердець своїх підлеглих».

(З виступу).

«За 10 місяців цього року кількість прогульників та п'яниць на заводі продовжує мати місце».
(З доповіді).

«Боротьбу за чемпіонське звання району вели троє — Супрун, Михайлюк та Говоров. Першим став останній.

(Із звіту).
Надіслала Н. ГОНЧАРОВА.

«У мене хата з батьком на двох. Мені порадили продати цю хату разом з батьком і розділитися грішми».

(З пояснення на суді).
Надіслала Н. НАКОНЕЧНЮК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

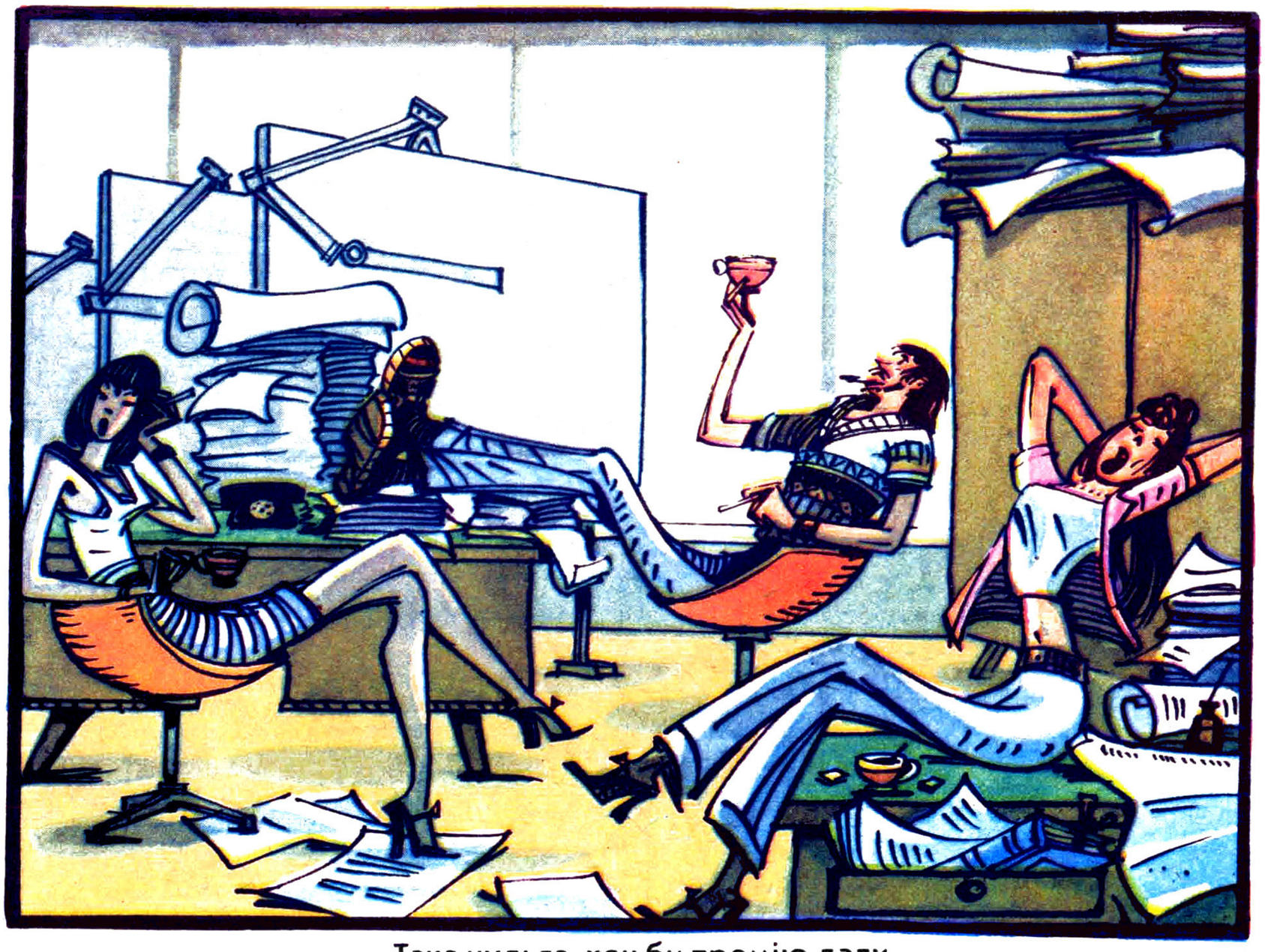

— Така нудьга, хоч би премію дали.

◆ У № 22 журналу за 1985 рік у розділі «Перчанський телевізор» йшлося про те, як будівельники пересувної механізованої колони № 165 (трест «Каховсільбуд») спорудили у місті Каховці по вулиці Мелітопольській № 184 будинок з безліччю недоробок. Мешканці будинку ось уже півтора року марно добивалися, щоб цю халтуру виправили.

Після виступу «Перця» заступник голови виконкому Херсонської облради А. Є. Вербицький повідомив, що за брак у роботі та халатне ставлення до скарг мешканців начальникові ПМК-165 Грудневу А. П. оголошено сувору догану. А будівельні недоробки усунуто.

◆ У тому ж номері журналу було надруковано листа, в якому жителі села Браїлова (Вінниччина) скаржилися на своє безбанне життя, бо три роки вже минуло, як баню в них закрили на ремонт, та й досі її не відремонтовано.

Як повідомив голова Жмеринського райвиконкому Т. Кучер, у бані встановлено нову опалювальну систему, закінчено всі сантехнічні роботи, і тепер вона регулярно працює.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Житель села Піщане (Полтавщина) П. Лихман написав Перцеві про те, що він придбав кілька тисяч штук цегли, яку виробляє перший цегельний завод міста Кременчука. Минуло не багато часу, і цегла ця у його дворі перетворилася на купу глини. Листа цього було опубліковано у «Перці» № 23 за минулий рік.

Голова Кременчуцького міського комітету народного контролю Л. К. Гамза надіслав редакції відповідь про те, що на вимогу комітету керівництво цегельного заводу розробило конкретні заходи для підвищення якості продукції. А покупцеві повністю замінено браковану цеглу.

◆ В одному з листів до редакції повідомлялося, що у частині села Лозувате (Кіровоградська обл.) електрика подається низької напруги, а часом її зовсім немає. З цим листом Перець звернувся до Ульяновського райвиконкому.

Як повідомила редакції голова виконкому Г. Д. Сольська, при перевірці факти підтвердилися. У селі встановлено нову трансформаторну підстанцію більшої потужності, відремонтовано лінії електромереж. Нині на електропостачання нарікань немає.

◆ Жителі села Березоточа (Полтавська обл.) поскаржилися на те, що у них два місяці не працює магазин, бо немає продавців. Перець з цього приводу звернувся до Лубенського райвиконкому.

Заступник голови виконкому А. В. Шкуда повідомив, що штат продавців уже повністю укомплектовано і магазин щоденно працює.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Левонюк, Р. Друкман, А. Василенко, О. Монастирський, Є. Милутка, С. Вєткін, В. Бондаренко, В. Соломашенко, М. Вайсборд, В. Чмирьов, В. Мохов, І. Александрович.

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 9 (1219)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 01.04.86. Підписано до друку 17.04.86. БФ 11465. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2320200 прим. Зам. 01590.

© Журнал «Перець» 1986 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна». 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

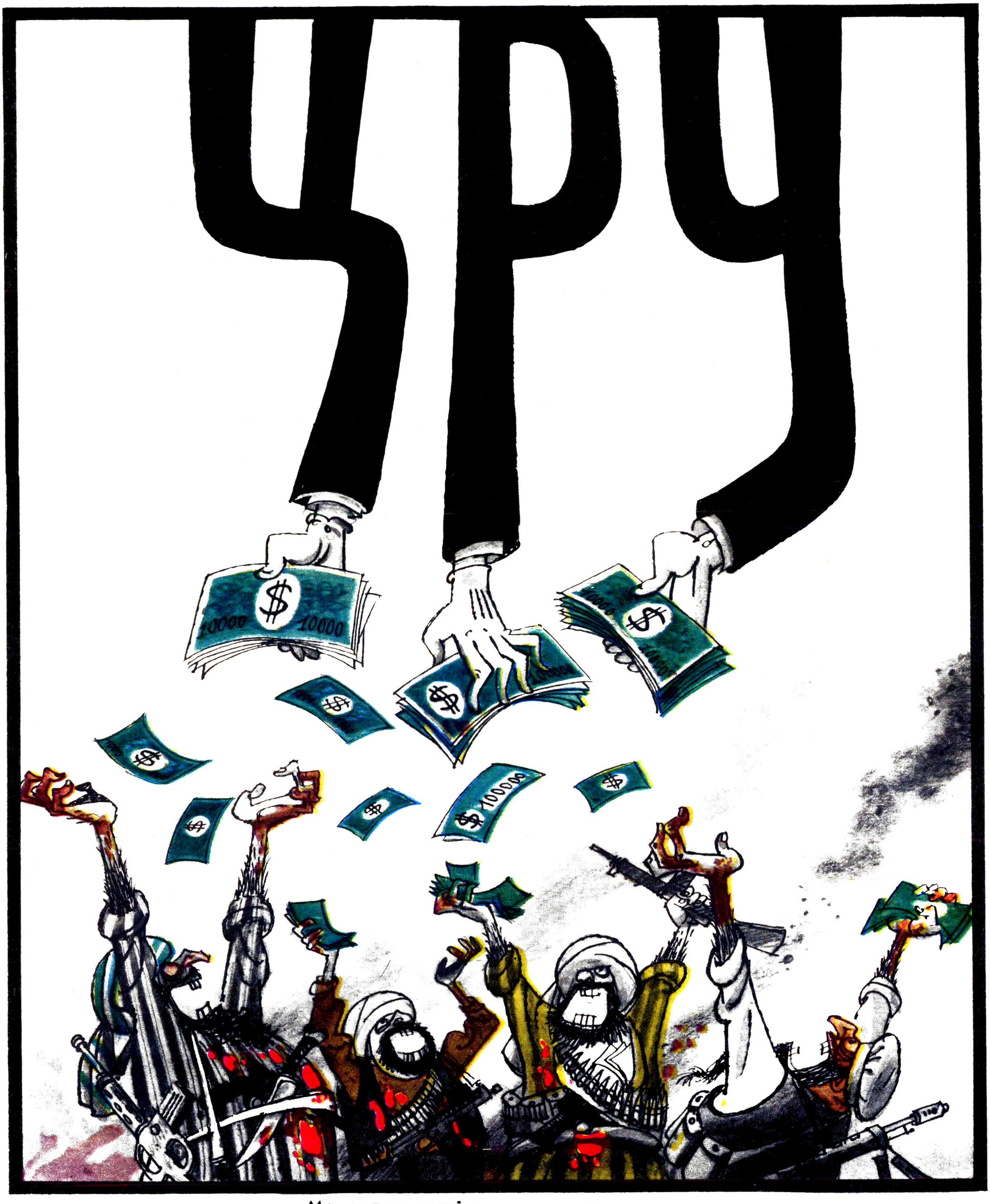

Молитва душманів:
— Хай не зубожіє рука благодійника!